

III DE ADVIENTO (Ciclo B)

La salvación que Jesús viene a traernos no es abstracta, sino que abraza al hombre en su humanidad concreta. El realismo de la encarnación que nos disponemos a celebrar en la próxima Navidad nos habla de un Dios que asume la condición humana y se somete en todo a la naturaleza mortal. Dios se une verdaderamente al hombre y por eso, toma sobre sí los problemas de los hombres. Dice Isaías que el que ha sido ungido viene para dar la buena noticia los que sufren, para vendar los corazones desgarrados, para proclamar la amnistía los cautivos, y a los prisioneros, la libertad, para proclamar el año de gracia del Señor. Jesús se aplicará a sí mismo estas palabras del profeta y las utilizará como signo de que él es el mesías.

Desde la encarnación, la fe ha pasado por un encuentro con el del hombre. Así lo hizo Jesús y lo sigue haciendo la Iglesia. Hay que salir a buscar a todos para que puedan conocer la misericordia de Dios. Si nos fijamos, ese ha sido el camino de la Iglesia a lo largo de los siglos. Y no sólo en su actividad misionera, sino también en el ejercicio de la caridad. La Iglesia ha ido en busca del pobre, del ignorante, del cautivo, del enfermo, del excluido de la sociedad. En esa acción, en la que aportaba su humanidad que se compadece del hombre enfermo y caído, ha comunicado también la salvación de Dios. Por eso hoy, como sucedió con Juan bautista muchos se preguntan: “¿Quién eres?” Y la respuesta es la que dio el precursor: “yo soy la voz que grita en el desierto: allanad el camino del Señor”. Si los fariseos pudieron interrogar de esa manera al bautista preguntándole si era Elías u otro de los profetas, era porque en los signos de Juan se transparenta algo que estaba más allá de la experiencia común de los hombres. En sus palabras y en sus gestos había algo que interrogaba al hombre en la profundidad de su ser. La Iglesia no vence las resistencias del corazón realizando obras extraordinarias, sino poniendo al hombre ante la Luz. Así lo dice el evangelio de hoy: “Surgió un hombre, enviado por Dios, que se llamaba Juan: este venía como testigo, para dar testimonio de la luz, para que por él todos vinieran a la fe. No era él la luz, sino testigo de la luz”.

Aparece un hombre concreto cómo podríamos serlo cada uno de nosotros, como lo han sido a lo largo de la historia los miles de Santos que nos han precedido indicando el camino de Jesús. Juan es capaz de iluminar porque él, a su vez, ha sido iluminado. La evangelización tiene siempre una realidad trascendente que, en primer lugar, transfigura al misionero y, por él, a los que se le acercan. Si Juan intentara comprender a los que acudían a bautizarse sólo desde su experiencia humana, no habría tenido fuerza para moverlos. Es lo que nos sucede a nosotros cuando ante la persona con problemas buscamos sólo una salida humana. Podemos escucharla y compadecerla, pero para que cambie es necesario que se encuentre con Cristo. Juan da testimonio de la Luz sabiendo que él no es la Luz. Por eso no reduce a sus interlocutores a su medida, sino que los conduce ante de Cristo. Y en Jesús todos los hombres alcanzan una medida nueva. ¡Qué hermoso el trabajo del Precursor! Existía por Otro y para Otro, y por eso su testimonio no pasó desapercibido.

Igual que María, que siempre nos dice al oído: “Haced lo que Él os diga”.

En la Eucaristía, somos llevados ante Cristo, ante el que es la Luz. “Este es el Cordero de Dios, el que quita el pecado del mundo”. Dichosos nosotros, invitados por el mismo Dios a sentarnos a su mesa, a estar a su lado, a dejarnos iluminar por el calor de su amor y de su presencia más cercana que se pueda tener en esta bendita tierra.

III РІЗДВО ХРИСТОВЕ (Цикл В)

Спасіння, яке приходить принести нам Ісус, не є абстрактним, але охоплює людину в її конкретній людяності. Реалізм воплощення, яке ми готуємося святкувати наступного Різдва, говорить нам про Бога, який приймає людський стан і у всьому підкоряється смертній природі. Бог справді єднається з людиною і тому бере на себе проблеми людства. Ісаї каже, що Помазаник прийде, щоб принести добру новину стражденним, зв'язати розбитих серцем, проголосити амністію полоненим і свободу в'язням, проголосити рік Господнього благовоління. Ісус застосує ці слова пророка до Себе і використає їх як знак того, що Він є Месією.

З моменту воплощення віра була зустріччю з вірою людини. Це те, що робив Ісус і те, що продовжує робити Церква. Ми повинні виходити і шукати всіх, щоб вони могли пізнати Боже милосердя. Якщо ми подивимося на це, то це був шлях Церкви протягом століть. І не тільки в місіонерській діяльності, але й у здійсненні милосердя. Церква йшла на пошуки бідних, невігласів, полонених, хворих, виключених із суспільства. У цій дії, в якій вона принесла свою людяність, яка має співчуття до хворих і падших, вона також звичала Боже спасіння. Тому сьогодні, як і в Івана Хрестителя, багато хто запитує: "Хто ти є?" І відповідь є тією, яку дав Предтеча: "Я - голос волаючого в пустелі: вирівняйте дорогу Господню". Якщо фарисеї змогли так допитувати Хрестителя, запитуючи його, чи він Ілля, чи хтось із пророків, то це тому, що в знаках Івана було щось, що виходило за межі звичайного людського досвіду. У його словах і жестах було щось, що ставило під сумнів людину в глибині її єства. Церква долає опір серця не надзвичайними вчинками, а тим, що приводить людину до Світла. Саме про це говорить сьогоднішнє Євангеліє: "З'явився чоловік, посланий Богом, на ім'я Іван, він прийшов як свідок, щоб засвідчити світло, щоб через нього всі прийшли до віри. Він не був світлом, але був свідком світла".

Він з'являється як конкретна людина, якою міг би бути кожен з нас, як і тисячі святих, що передували нам, показуючи шлях Ісуса. Іван здатний просвіщати, бо сам, у свою чергу, був просвічений. Євангелізація завжди має трансцендентну реальність, яка, в першу чергу, преображає місіонера, а через нього тих, хто до нього звертається. Якби Іван намагався зрозуміти тих, хто прийшов охреститися, лише зі свого людського досвіду, він не мав би сили зворушити їх. Це те, що відбувається з нами, коли, зіткнувшись з людиною в біді, ми шукаємо тільки людський вихід. Ми можемо вислухати її і поспівчувати їй, але для того, щоб вона змінилася, їй потрібно зустрітися з Христом. Іван свідчить про Світло, знаючи, що він не є Світлом. Саме тому він не зводить своїх співрозмовників до власної мірки, а веде їх до Христа. І в Ісусі всі люди досягають нової міри. Яка прекрасна робота Предтечі! Він існував Іншим і для Іншого, і саме тому його свідчення не залишилося непоміченим.

Так само, як і Марія, яка завжди говорить нам на вухо: "Робіть усе, що Він вам скаже".

В Євхаристії ми стаємо перед Христом, перед Тим, хто є Світлом. "Це Агнець Божий, який бере на себе гріх світу". Благословенні ми, запрошені самим Богом сидіти за Його столом, бути поруч з Ним, бути просвіченими теплом Його любові і Його найближчою присутністю, яку тільки можна мати на цій благословенній землі.